

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci

Interpretarea capitolului 37 din Ezechiel și relevanța lui pentru zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-03-21

După ce Ezechiel descrie procesul prin care cele două națiuni devin una, el arată apoi că națiunea va fi cârmuită de Regele David și că el va încheia un legământ cu ei și că Cortul Său va fi cu ei.

Nu se vor mai pângări cu idoli lor, nici cu urâciunile lor, nici cu vreo una din fărădelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locurile în care au locuit și în care au păcătuit, și îi voi curăți; astfel vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Și David, robul Meu, va fi împărat peste ei; și toți vor avea un singur păstor; vor umbla, de asemenea, în judecățile Mele, vor păzi rânduilele Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o lui Iacov, robul Meu, în care au locuit părinții voștri; și vor locui în ea, ei înșiși, și copiii lor, și copiii copiilor lor, în veci; iar David, robul Meu, va fi voievodul lor în veci. Ba încă voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi așeza și îi voi înmulți și voi pune Locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi, de asemenea, cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfințesc pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:23-28.

Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, oferă o prezentare foarte detaliată a pecetlurii celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele două toiage sunt destinate să devină un singur neam atunci când divinitatea este unită cu umanitatea, și vor avea un rege peste ei. Neamul unic este Biserica lui Dumnezeu a zilelor din urmă, cei o sută patruzeci și patru de mii. Cele două toiage sunt cele două perioade de împrăștiere pentru regatele de nord și de sud ale lui Israel. Acele două toiage sunt aceia pe care Pavel îi identifică drept „trupul”, când îl identifică, de asemenea, pe Hristos drept „capul” aceluia trup. Ezechiel identifică „capul” la care se referă Pavel ca „regele David”, iar „trupul” ca „un singur neam”.

În solia care a fost oferită Adventismului în 1856, așa cum este ea reprezentată de seria neterminată despre „șapte vremi”, realizată de Hiram Edson în 1856, Edson face trimitere la profeția de timp a celor șaiszeci și cinci de ani din Isaia, capitolul șapte, ca punct de referință biblic pentru punctele de plecare ale ambelor perioade de „șapte vremi”. Profeția de timp a celor șaiszeci și cinci de ani este așezată într-un context enigmatic, asemănător pasajelor din cartea Apocalipsei care afirmă: „cine are urechi, să audă”. Dacă ai ochi ca să percepi și urechi ca să înțelegi, se află ceva foarte minunat în acel pasaj.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Profeția de șaizeci și cinci de ani a început în 742 î.Hr., iar în cadrul acelor șaizeci și cinci de ani, nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., regatul de nord al Israelului a fost dus în robie de Asiria, iar când acei ani s-au încheiat, în 677 î.Hr., Manase a fost luat captiv de Babilon. Acei șaizeci și cinci de ani au fost de asemenea reprezentați în împlinirile sfârșitului împrăștierilor celor două popoare, care urmau să devină un singur lemn în narațiunea lui Ezechiel. Ele au marcat 1798, 1844 și 1863, respectiv. În versetele care identifică mesajul respins în 1863 se află o revelație profetică specială, în care profeția este cuprinsă.

Este revelația că „capul” unei națiuni este capitala ei și că „capul” capitalei este regele. Ea oferă doi martori pentru această revelație, apoi aduce întreaga profeție și revelație la o încheiere, prin enigma: „Dacă nu veți crede, negreșit nu veți fi întemeiați.” Dacă nu credeți că regele este capul și că „capul” este capitala, atunci nu veți fi întemeiați.

Națiunea din Ezechiel, produsă prin unirea celor două toiege ale împărățiilor de nord și de sud, urma să aibă un împărat, care este capul, care este capitala națiunii. Întregul pasaj din Ezechiel se referă la trăsăturile profetice ale pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care reprezintă unirea Divinității cu umanitatea în timpul sunării celei de-a șaptea trâmbițe a Islamului, a celui de-al treilea vai.

Zilele sunării celei de-a Șaptea Trâmbițe, din capitolul zece al Apocalipsei, au început când trebuia să nu mai fie „vreme”, adică la 22 octombrie 1844, când a sosit al treilea înger. În acel moment, Ioan a gustat amărăciunea acelei date și acolo și atunci i s-a spus să măsoare templul, dar să lase la o parte istoria celor o mie două sute șaizeci de ani ai călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii, căci acea perioadă a fost dată Neamurilor.

Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a făcut cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi vreme; ci în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit El robilor Săi, prorocilor. Și glasul pe care l-am auzit din cer mi-a vorbit din nou și a zis: Du-te și ia cărticica care este deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Iar el mi-a zis: Ia-o și mănânc-o de tot; și îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o de tot; și era în gura mea dulce ca mierea; și îndată ce am mâncat-o, pântecele meu s-a amărât. Și mi-a zis: Trebuie să procești din nou înaintea multor popoare, și neamuri, și limbi, și împărați. Și mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini; și îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară; căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 10:5-11:2.

Templul pe care Ioan avea să-l măsoare la 22 octombrie 1844 era templul care avea închinători „înăuntru”. Curtea urma să fie lăsată deoparte. Templul care are un altar și care are, de asemenea, închinători înăuntru este Locul Sfânt al sanctuarului ceresc. În curte era un altar, dar acela trebuia lăsat deoparte; așadar, singurul alt altar din sanctuarul lui Dumnezeu este altarul tămâierii, care se

află în Locul Sfânt. La sosirea celui de-al treilea înger în 1844, care preînchipuia sosirea celui de-al treilea înger la începutul timpului pecetlurii, la 11 septembrie 2001, templul era alcătuit doar din două încăperi.

Locul Sfânt era un simbol al Bisericii, pe care Pavel o identifică drept trup, iar Sfânta Sfintelor era un simbol al capului trupului. Locul Sfânt este un simbol al umanității, iar Sfânta Sfintelor este simbolul divinității. Altarul și fumul care se înălța de pe altar și pătrundea în Sfânta Sfintelor reprezintă punctul în care umanitatea a intrat în legătură cu divinitatea. Umanitatea poate intra în Sfânta Sfintelor numai prin credință, dar experiența credincioșilor se află în Locul Sfânt.

Acolo ei trebuie să se hrănească cu Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este reprezentat de pâinile de pe masa pentru punerea înaintea. Acolo ei trebuie să-și lase lumina să strălucească înaintea oamenilor și să-L slăvească pe Tatăl lor ceresc, așa cum este reprezentat de sfeșnicul cu șapte brațe, despre care ni se spune că reprezintă Biserica. Acolo ei trebuie să se unească cu divinitatea, pe măsură ce rugăciunile lor se înalță, împreună cu meritele lui Hristos, până în însăși prezența Celui Divin.

Din 1798 până în 1844, Arhitectul Templului a ridicat un templu al umanității, pe care intenționa să-l unească cu templul Său al dumnezeirii, dar omenirea s-a răzvrătit. Începând cu anul 2001, El ridică din nou templul umanității, reprezentat prin cei o sută patruzeci și patru de mii. Potrivit lui Ezechiel, „regele David” urmează să domnească peste națiune, care este transformată dintr-o vale de oase laodiceene moarte și uscate în oastea puternică, ridicată ca un stindard la timpul apropiatei legi duminicale.

În regatul de miazăzi al lui Iuda se afla cetatea-capitală Ierusalim, iar națiunea, regele și capitala reprezintă „capul”. Negreșit, dacă veți crede, veți fi statorniciți. În relația dintre regatele de miazănoapte și de miazăzi, Iuda era „capul”; acolo era capitala, iar Ierusalim este cetatea pe care Domnul a ales să-Și pună Numele. Regatul de miazănoapte era „trupul”. Din pricina apostaziei lui Solomon, Domnul a ridicat împotriva lui potrivnici. Unul dintre acești potrivnici a fost Ieroboam, care a devenit primul rege al Israelului de miazănoapte după împărțirea regatului.

Ieroboam, fiul lui Nebat, un efratean din Zereda, slujitor al lui Solomon, a cărui mamă se numea Zeruah, o femeie văduvă, și-a ridicat mâna împotriva regelui. Și aceasta a fost pricina pentru care și-a ridicat mâna împotriva regelui: Solomon a zidit Millo și a reparat spărturile cetății lui David, tatăl său. Ieroboam era un bărbat viteaz; iar Solomon, văzând că tânărul era harnic, l-a făcut mai-mare peste toată slujba casei lui Iosif. S-a întâmplat în vremea aceea că, pe când Ieroboam ieșea din Ierusalim, prorocul Ahia, Șilonitul, l-a întâlnit pe drum; el era îmbrăcat cu un veșmânt nou, și ei doi erau singuri pe câmp. Ahia a apucat veșmântul cel nou care era pe el și l-a sfâșiat în douăsprezece bucăți. Și i-a zis lui Ieroboam: Ia-ți zece bucăți; căci așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi smulge împărăția din mâna lui Solomon și-ți voi da zece seminții; (dar el va avea o singură seminție de dragul robului Meu David și de dragul Ierusalimului, cetatea pe care am ales-o dintre toate semințiile lui Israel.)

Pentru că M-au părăsit și s-au închinat Astarteei, zeița sidonienilor, lui Chemoș, dumnezeul moabiților, și lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și nu au umblat pe căile Mele, ca să facă

ceea ce este drept în ochii Mei și să păzească rânduielele și judecățile Mele, așa cum a făcut David, tatăl lui. Totuși nu voi lua toată împărăția din mâna lui; ci îl voi păstra cârmuitor în toate zilele vieții lui, de dragul lui David, slujitorul Meu, pe care l-am ales, pentru că a păzit poruncile și rânduielele Mele. Dar voi lua împărăția din mâna fiului său și ți-o voi da ție, anume zece seminții. Iar fiului său îi voi da o seminție, pentru ca David, slujitorul Meu, să aibă necurmat o lumină înaintea Mea în Ierusalim, cetatea pe care Mi-am ales-o ca să pun acolo Numele Meu. 1 Împărați 11:26-36.

Națiunea care a fost creată când Ezechiel a unit cele două bucăți de lemn urma să-l aibă pe „David” ca împărat, iar David domnea din Ierusalim, care este capitala în care Dumnezeu a ales să-Și pună Numele. Cele zece seminții ale regatului de nord erau un simbol al trupului, iar Ierusalimul era simbolul capului. Din pricina păcatelor lui Manase, Iuda a fost dus în captivitate la Babilon în 677 î.Hr., începând astfel împrăștierea celor „șapte vremi” împotriva regatului de sud. Atunci Domnul a lepădat Ierusalimul.

Cu toate acestea, Domnul nu S-a abătut de la aprinderea mâniei Sale celei mari, cu care mânia Lui se aprinsese împotriva lui Iuda, din pricina tuturor întăritărilor cu care Manase Îl întăritase. Și Domnul a zis: Voi îndepărta și pe Iuda dinaintea Feței Mele, cum am îndepărtat pe Israel, și voi lepăda cetatea aceasta, Ierusalimul, pe care am ales-o, și casa despre care am zis: Numele Meu va fi acolo. 2 Împărați 23:26, 27.

În „casa” din Ierusalim El a ales să-Și pună Numele, iar cetatea și casa au fost lepădate, dar o făgăduință a fost făcută de Zaharia că Domnul va alege din nou Ierusalimul.

Atunci Îngerul Domnului a răspuns și a zis: Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, asupra cărora Te-ai mâniat acești șaptezeci de ani? Și Domnul a răspuns îngerului care vorbea cu mine cu cuvinte bune, cuvinte mângâietoare. Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: Strigă, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: Sunt gelos pentru Ierusalim și pentru Sion cu o mare gelozie. Și sunt foarte mâniat pe neamurile care stau în tihnă; căci eram numai puțin mâniat, iar ele au mărit nenorocirea. De aceea, așa zice Domnul: M-am întors la Ierusalim cu îndurări; Casa Mea se va zidi în el, zice Domnul oștirilor, și sfoara de măsurat va fi întinsă peste Ierusalim.

Strigă iarăși, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: Cetățile Mele se vor mai întinde prin bunăstare; și Domnul va mângâia încă Sionul și va alege iarăși Ierusalimul. Apoi mi-am ridicat ochii și am văzut, și iată, patru coarne. Și am zis îngerului care vorbea cu mine: Ce sunt acestea? Iar el mi-a răspuns: Acestea sunt coarnele care i-au împrăștiat pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul. Și Domnul mi-a arătat patru tâmplari. Atunci am zis: Ce au venit aceștia să facă? Și el a vorbit, zicând: Acestea sunt coarnele care au împrăștiat pe Iuda, încât nimeni nu și-a mai ridicat capul; dar aceștia au venit să le îngrozească, ca să arunce jos coarnele neamurilor, care și-au ridicat cornul peste țara lui Iuda ca s-o împrăștie.

Mi-am ridicat din nou ochii și m-am uitat, și iată, un om avea în mână o sfoară de măsurat. Atunci i-am zis: Încotro te duci? Iar el mi-a zis: Să măsoar Ierusalimul, ca să văd care îi este lățimea și care îi este lungimea. Și iată, îngerul care vorbea cu mine a ieșit, și un alt înger i-a ieșit în întâmpinare și i-a zis: Aleargă, vorbește cu tânărul acesta și spune: Ierusalimul va fi

locuit ca o cetate fără ziduri, din pricina mulțimii oamenilor și a vitelor din mijlocul ei; căci Eu, zice Domnul, îi voi fi un zid de foc împrejur și voi fi slava din mijlocul ei. Hei, hei, ieșiți și fugiți din țara de la miazănoapte, zice Domnul, căci v-am împrăștiat în cele patru vânturi ale cerului, zice Domnul. Scapă-te, Sioane, tu care locuiești la fiica Babilonului. Căci așa zice Domnul oștirilor: După slavă m-a trimis El către neamurile care v-au prădat; fiindcă cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.

Căci, iată, Îmi voi ridica mâna asupra lor și vor fi o pradă slujitorilor lor; și veți ști că Domnul oștirilor m-a trimis. Cântă și veselește-te, fiica Sionului, căci, iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău, zice Domnul. Și multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea și vor fi poporul Meu; și voi locui în mijlocul tău, și vei ști că Domnul oștirilor m-a trimis la tine. Și Domnul va moșteni pe Iuda, ca partea Lui, în țara sfântă, și va alege iarăși Ierusalimul. Tacă tot trupul înaintea Domnului, căci El S-a ridicat din locașul Său cel sfânt. Zaharia 1:12-2:13.

Făgăduințele Domnului de a alege din nou Ierusalimul s-au împlinit atunci când Israelul din vechime a rezidit Ierusalimul după robia babiloniană, dar profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit ei. Domnul „S-a ridicat din templul Său cel sfânt”, la 22 octombrie 1844, când S-a ridicat și S-a mutat din Locul Sfânt în Locul Preasfânt, moment în care „toată carnea” trebuia „să tacă” înaintea Domnului, căci sosise Ziua Ispășirii antitipică, în conformitate cu Habacuc 2:20.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

În vremea aceea, lui Ioan, în capitolul unsprezece din Apocalipsă, i s-a spus să măsoare templul, lucru de care a fost martor Zaharia când „și-a ridicat iarăși ochii și a privit, și iată, un om cu o sfoară de măsurat în mână”. Atunci Zaharia a zis: „Încotro mergi?” Iar Ioan i-a zis lui Zaharia: „Să măsoară Ierusalimul, ca să văd care este lățimea lui și care este lungimea lui.” Istoria rezidirii Ierusalimului după captivitatea de șaptezeci de ani, și istoria care a început în 1798, dar s-a încheiat în răzvrătire când a sosit al treilea înger, în 1844, ambele identifică lucrarea care a început la 11 septembrie 2001.

Împărăția de sud, cetatea Ierusalimului și împăratul David sunt toate „capul” în care urmează să se manifeste caracterul lui Dumnezeu. Împărăția de nord reprezintă „trupul”, iar când Domnul a hotărât din nou să „aibă milă de Ierusalim” și să „o mângâie” și iarăși să „o aleagă”, El identifică pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care include unirea oaselor moarte, uscate, ale Laodiceei, iar apoi învierea acelor oase într-o oaste puternică.

Acea lucrare este reprezentată în Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, și anume prin împărățiile de nord și de sud, care oferă o similitudine a lucrării de împlinire a făgăduinței legământului de a scrie Legea Sa pe inimile și mințile celor o sută patruzeci și patru de mii. Dintre cele două bucăți de lemn, una, și numai una, este identificată ca fiind capul, iar dacă crezi, dacă ochii tăi pot pricepe și urechile tale pot înțelege, aceasta o identifică pe cealaltă bucată de lemn ca fiind trupul.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Pe temelia pe care Hristos Însuși o așezase, apostolii au zidit Biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, imaginea ridicării unui templu este folosită frecvent pentru a ilustra zidirea Bisericii. Zaharia se referă la Hristos ca la Odrasla care avea să zidească templul Domnului. El vorbește despre neamuri ca ajutând la lucrare: „Cei de departe vor veni și vor zidi în templul Domnului”; iar Isaia declară: „Fiii străinilor îți vor zidi zidurile.” Zaharia 6:12, 15; Isaia 60:10.

Scriind despre zidirea acestui templu, Petru spune: «Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată, într-adevăr, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și de mare preț, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți spre a alcătui o casă duhovnicească, o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.» 1 Petru 2:4, 5.

În cariera lumii iudaice și a neamurilor, apostolii au ostenit, scoțând pietre spre a le așeza pe temelie. În epistola sa către credincioșii din Efes, Pavel a spus: ‘Așadar, nu mai sunteți străini și venetici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu; și sunteți zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos; în El toată clădirea, bine închegată, crește într-un templu sfânt în Domnul; în El și voi sunteți zidiți împreună, spre a fi un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.’ Efeseni 2:19-22.

Iar corintenilor le-a scris: "După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelia, iar altul clădește pe ea. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește pe ea. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât aceea care a fost pusă, și anume Isus Hristos. Iar dacă cineva clădește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, trestie; lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: căci ziua o va face cunoscută, pentru că ea va fi descoperită prin foc; iar focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este." 1 Corinteni 3:10-13.

Apostolii au zidit pe o temelie sigură, chiar pe Stânca Veacurilor. Pe această temelie au adus pietrele pe care le-au scos din cariera lumii. Nu fără piedici au lucrat ziditorii. Lucrarea lor a fost nespuns de îngreunată de împotrivirea vrăjmașilor lui Hristos. Ei au trebuit să se confrunte cu bigotismul, prejudecățile și ura celor ce zideau pe o temelie falsă. Mulți dintre cei ce lucrau ca ziditori ai bisericii puteau fi asemănați cu ziditorii zidului din zilele lui Neemia, despre care este scris: „Cei ce zideau zidul și cei ce purtau poverile, și cei ce încărcau, fiecare, cu una dintre mâini, lucra la lucrare, iar cu cealaltă mână ținea o armă.” Neemia 4:17. Faptele apostolilor, 595-597.